

Forhold en gensidig Respekt, og det er derfor af Vigtighed, at Eftergivenheden og Overbærenheden aldrig gaar længere, end at Respekten bevares.

Dette ønsker jeg at fremhæve i Anledning af en Begivenhed, der er forefaldet dernede, den Sag, der har været rejst mod en Lærer fra Højer, og som, efter hvad der siges, nu er endt i en Suspension af den paa-gældende, som ganske vist kommer meget sent, alden Stund den Handling, der er Tale om, er begaaet enten i Slutningen af Juli eller i Begyndelsen af August, og vi nu er midt i November Maaned.

En Mand, som med meget korte Mellemrum tager sig det, som Undervisningsministeren kalder for en Skuddag, er efter vor Opfattelse ikke særlig vel anbragt som Ungdomsopdrager. Naar det vel saa paa Skuddagen hænder, at Manden gør sig skyldig i Vold, afdækkes der derved i den Tilstand, hvor Hemningsforestillingerne er borte, Karakteregenskaber og Tilbøjeligheder, som gør ham efter vort Skøn meget lidt egnet til at være Ungdomsopdrager. Naar dertil saa kommer, at Volden er forbundet med en Optræden overfor Øvrigheden, der kan forstaas — og vel vanskeligt kan forstaas paa anden Maade — som en Haan og Ringeagt mod Autoriteterne i den Stat, som han nu en Gang tilhører, saa er det efter vor Opfattelse, som formentlig falder nøje sammen med den tyske, paa sin Plads at kræve Respekt for Myndighederne, og dette bør man efter vor Mening ogsaa gøre, ikke blot foreløbigt, men endeligt.

Jeg vilde dernæst gerne gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Statsministers Tale, og jeg vil begynde med en Ting, som Statsministeren sagde i Anledning af en Bemærkning, jeg havde gjort med Hensyn til Trontalens Udtalelser om vort Forhold til Udlandet.

Der stod i denne, at vort Forhold til Udlandet var godt og udviklede sig tilfredsstillende. Det var dette sidste, jeg havde tilladt mig at gøre en lille Indsigelse imod. Statsministeren har imidlertid ikke haft min Tale ved Haanden, da han udarbejdede sin, thi han siger: „lige saa lidt forekommer det mig berettiget, naar det ærede Medlem af den Omstændighed, at vi i handelspolitiske Forhandlinger ikke har faaet alle vore Ønsker“ — ja det kan man nok sige — „af erhvervsøkonomisk Art opfyldt, udleder, at vort Forhold til Udlandet ikke kan betegnes som godt eller venskabeligt“.

Det har jeg ikke sagt noget om, men jeg har talt noget om, at jeg syntes ikke,

man kunde sige, at Forholdet til Udlandet udviklede sig tilfredsstillende.

Dette tillader jeg mig at fastholde. Jeg forstaar godt, at de officielle, traditionelle Tilfredshedsudtalelser kan have en vis Værdi, men de kan jo komme til at virke ganske besynderligt. Man kommer til at mindes den Respekt, der i gamle Dage var for visse vedtagne Former ved Brevskriveri. Vi kender alle disse Eksempler paa gamle Tidens Breve, hvor man melder om adskillige kære og nære Slægtninges Dødsfald, om Ildebrand, om Misvækst, om, at Kreaturerne er døde o. s. v., og slutter med at sige: „I øvrigt har vi det alle vel og haaber at høre det samme fra dig“. Det sidste Ønske maa man jo tage imod med stor Betænkelse.

Paa samme Maade forekommer det mig, at disse officielle Forsikringer om, at Udviklingen er tilfredsstillende, staar daarligt blandt andet til Statsministerens Tale noget senere, hvor han taler om Toldforhandlingerne med Tyskland. Ikke et Ord om, at de er tilfredsstillende Udvikling. Nej, Statsministeren vil slet ikke omtale dem her, men henviser til en senere Redegørelse.

Statsministeren har ogsaa anket over, at jeg havde sagt om Forhandlingerne med Spanien, at de var gaaet i Staa. Jeg spørger: er det et uartigt Ord at sige, at de er gaaet i Staa, for hvis det ikke er uartigt, forstaar jeg ikke, hvorfor jeg ikke maa sige noget, der er rigtigt? Jeg kan godt forstaa, at man ikke maa bruge et uartigt Ord om en rigtig Ting, men i øvrigt forstaar jeg det ikke. Thi naar en Ting staar stille i lang Tid og derefter sættes i Gang igen, siger jeg om den, at den er gaaet i Staa og nu sættes i Gang.

Det var netop det, Statsministeren sagde, idet han sagde, at disse Forhandlinger havde været udsat i nogen Tid. I den Tid har de da ikke været i Gang, altsaa har de været i Staa. Disse Forhandlinger har jo været i tre-fire Aar, og gentagne Gange har man lovet, at nu vilde de være naaet nær til deres Afslutning, og der kommer intet ud af det andet end, at en Gang imellem udsættes de, og saa fortsættes de.

Jeg kan ikke betegne denne Udvikling som tilfredsstillende; med al Respekt for diplomatisk, international courtesy kan jeg ikke gøre det, og lykkeligvis er jeg jo ikke saa vigtig en Person som den højtærede Udenrigsminister eller den højtærede Statsminister, saa jeg kan forhaabentlig sige det uden at bringe os i diplomatisk Vanskeligheder.